

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 730/2015
30.09.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јанка Лазаревића, председника већа, Бате Цветковића, Горана Чавлине, Драгана Аћимовића и Радослава Петровића, чланова већа, са саветником Весном Веселиновић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног В.С., због кривичног дела фалсификовања службене исправе из члана 357. став 3. у вези става 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног В.С., адвоката Б.П., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Јагодини К 767/13 од 27.02.2015. године и Вишег суда у Јагодини Кж1 124/15 од 10.06.2015. године, у седници већа одржаној у смислу члана 490. ЗКП, дана 30.09.2015. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног В.С., поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Јагодини К 767/13 од 27.02.2015. године и Вишег суда у Јагодини Кж1 124/15 од 10.06.2015. године у односу на повреду закона из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП, док се захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у преосталом делу одбацује као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Јагодини К бр.767/13 од 27.02.2015. године, окривљени В.С., оглашен је кривим због кривичног дела фалсификовање службене исправе из члана 357. став 3. у вези става 1. КЗ, те му је изречена условна осуда тако што је утврђена казна затвора у трајању од шест месеци и истовремено одређено да се ова казна неће извршити уколико окривљени у року од две године по правноснажности пресуде, не изврши ново кривично дело. Окривљени је обавезан да суду на име паушала плати износ од 3.000,00 динара, а на име трошкова кривичног поступка износ од 35.285,00 динара, у року од 15 дана по правноснажности пресуде под претњом принудног извршења.

Пресудом Вишег суда у Јагодини Кж1 124/15 од 10.06.2015. године, одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног В.С., а првостепена пресуда је потврђена.

Против ових пресуда захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљеног, адвокат Б.П. из свих законских разлога, са

предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев, побијане пресуде преиначи тако што ће окривљеног ослободити од оптужбе или их преиначи у погледу правне квалификације и одлуке о казни, или да обе пресуде укине и предмет врати првостепеном суду на поновни поступак.

Врховни касациони суд у смислу члана 488. став 1. ЗКП, доставио је захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Републичком јавном тужиоцу, па је одржао седницу већа о којој у смислу члана 488. став 2. ЗКП, није обавестио јавног тужиоца и браниоца окривљеног, налазећи да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке, у којој седници је размотрио списе предмета са пресудама против којих је захтев поднет, те је по оцени навода и предлога у захтеву браниоца окривљеног, нашао:

Бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости истиче да је окривљеном оптужним актом Општинског јавног тужиоца у Јагодини Кт 321/09 од 22.01.2010. године, било стављено на терет продужено кривично дело пореска утаја помагањем из члана 229. став 2. у вези става 1. у вези члана 61. и члана 35. КЗ, да је оптужни акт касније измењен тако што је окривљеном стављено на терет извршење кривичног дела фалсификовање службене исправе из члана 357. став 3. у вези става 1. КЗ, за које је окривљени и оглашен кривим правноснажном пресудом, па се наведена измена оптужног акта, сматра новим оптужењем због чега је, према ставу браниоца, за кривично дело које је предмет новог оптужног акта наступила застарелост кривичног гоњења окривљеног, чиме је правноснажном пресудом на штету окривљеног учињена повреда закона из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП. У захтеву за заштиту законитости бранилац окривљеног указује и то да се у конкретном случају ради о пресуђеној ствари, имајући у виду да је поред директора и власника предузећа „Б-П.“ ДОО, који је у истом предмету ослобођен од оптужбе због вођења прекршајног поступка у пореској управи, пријављени у том поступку био окривљени В.С., те да стога, према наводима захтева, није јасно због чега је од оптужбе ослобођен само Д.Б., а не и окривљени В.С., што је противно уставу и међународним конвенцијама, те институту да нико не може бити осуђен два пута за исту ствар.

Наводи захтева браниоца окривљеног да је у конкретном случају наступила застарелост кривичног гоњења окривљеног за предметно кривично дело, Врховни касациони суд оцењује као неосноване. Ово стога јер је против окривљеног В.С., Министарство финансија, Пореска управа, Сектор пореске полиције, Одељење Крагујевац, дана 21.04.2009. године поднело кривичну пријаву, због кривичног дела пореска утаја из члана 229. став 2. у вези члана 35. КЗ, извршеног у периоду од 01.07.2005. до 31.12.2006. године, дакле, пре него што је наступила релативна застарелост кривичног гоњења окривљеног за наведено кривично дело, имајући при том у виду казну прописану за ово кривично дело – од једне до пет година, те одредбу члана 103. тачка 5. КЗ.

Стога се, измена оптужног акта од стране надлежног јавног тужиоца дана 07.03.2014. године (у погледу правне оцене дела, тако што је окривљеном стављено на терет кривично дело фалсификовање службене исправе из члана 357. став 3. а у вези става 1. КЗ), што је јавни тужилац био овлашћен да учини у смислу члана 409. став 1. ЗКП, не сматра новом оптужницом и наведена измена правне квалификације кривичног дела није од утицаја за оцену наступања

релативне застарелости кривичног гоњења окривљеног. Из изнетих разлога, Врховни касациони суд налази да су неосновани наводи из захтева браниоца окривљеног да је у конкретном случају правноснажном пресудом на наведени начин учињена повреда закона из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП на штету окривљеног.

Надаље, из списка предмета – решења Министарства финансија – Пореске управе, Филијале у Јагодини од 26.05.2009. године, произлази да су тим решењем окривљени порески обвезници ДОО „Б-П.“ и Д.Б., оглашени одговорним и кажњени због прекршаја који су цитирани у изреци тог решења, а из образложења истог произлази да је захтев за покретање прекршајног поступка поднет само против наведених пореских обвезника, тако да против окривљеног В.С., а насупрот изнетим наводима захтева, због радњи описаних у изреци првостепене пресуде није вођен прекршајни поступак, нити је окривљени за исте у прекршајном поступку оглашен одговорним. Следствено изнетом, Врховни касациони суд налази да кривично гоњење окривљеног за предметно кривично дело није било искључено, јер није у питању ствар која је правноснажно пресуђена. Стога су наводи захтева браниоца окривљеног да је правноснажном пресудом на штету окривљеног повређен закон и члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП, оцењени као неосновани.

Бранилац окривљеног у захтеву истиче да су изреке побијаних правноснажних пресуда противречне разлозима и неразумљиве у погледу чињеница које су предмет доказивања, што представља битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП и члана 438. став 1. тачка 11) ЗКП, које повреде закона, чланом 485. став 4. ЗКП, нису прописане као разлози због којих окривљени може поднети захтев за заштиту законитости против правноснажне пресуде. Стога је захтев окривљеног у овом делу оцењен као недозвољен.

Поред тога, бранилац окривљеног у захтеву истиче да се побијане пресуде заснивају на наводном признању окривљеног које је, према наводима захтева, доказ на коме се пресуда не може заснивати, чиме је учињена повреда закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, са образложењем да се изнета одбрана окривљеног не може сматрати признањем извршења кривичног дела, јер је иста дата у страху да не изгуби дотадашњи посао. Врховни касациони суд налази да бранилац окривљеног, иако се у захтеву позива на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, која је дозвољен разлог за подношење овог ванредног правног лека од стране окривљеног у смислу члана 485. став 4. ЗКП, изнетим наводима у суштини оспорава оцену одбране окривљеног од стране нижестепених судова, што је у домену утврђеног чињеничног стања које се не може побијати захтевом за заштиту законитости.

Осталим наводима захтева браниоца окривљеног да: није доказано да је окривљени извршио наведено кривично дело, јер у време када је учињено није био запослен у предузећу „Б-п.“ већ је у истом радио на одређено време по уговору о делу који је антидатиран, да самим тим није имао својство одговорног лица, да суд на основу чињеница о запослењу по уговору о делу није могао да утврди да је окривљени извршио кривично дело, да је пореске пријаве потписивао и прегледао лично финансијски директор предузећа, због чега је било неопходно

обавити графолошко вештачење на околност да ли је наведене пријаве лично попунио окривљени или неко друго лице, се, по оцени овога суда, правноснажна пресуда у суштини побија због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, што такође не представља разлог због којег окривљени на основу члана 485. став 4. ЗКП, може поднети захтев за заштиту законитости, па је из изнетих разлога захтев браниоца окривљеног у погледу ових навода оцењен као недозвољен.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. и члана 497. став 1. тачка 2) ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар – саветник
Весна Веселиновић,с.р.

Председник већа - судија
Јанко Лазаревић,с.р.